

/trektocht in het lan

Wie naar IJsland reist, ontkomt er niet aan: de Laugavegur. Deze vierdaagse trektocht, vrij vertaald als de 'warmebronnenweg', staat met stip genoteerd als verplichte halte voor iedere bergwandelaar. Ook mijn reispartner en ik beslissen om begin september, wanneer de lange zomerdagen opnieuw beginnen te korten, onze rugzak in te laden en deze veel beschreven parel van dichtbij te verkennen.

"... HET IS EEN CLICHÉ, MAAR IN IJSLAND KRIJG JE DE VIER SEIZOENEN OP ÉÉN DAG..."

LEVENSGROTE GEOLOGIE-LES

Na een onrustige nacht op de camping van het piepkleine dorpje Hella, nemen we 's morgens de bus richting Landmannalaugar, het beginpunt van onze trektocht. De huurauto stationeren we de komende vijf dagen op de parking van het busstation, waar behalve een bezinepomp, een kleine supermarkt en een handvol parkeerplaatsen niet veel te zien is. Het plan? De Laugavegur met haar fascinerende landschappen uitlopen in drie dagen – de eerste twee etappes op een dag – om vervolgens via de bergpas Fimmvörðuháls uit te komen bij de majestoeuze watervallen van Skógar aan de IJslandse zuidkust. De reisgids klinkt veelbelovend en we staan te trappelen om te vertrekken.

Precies op tijd verschijnt de witte bus van Reykjavík Excursions. Het oubollige gevaarte voert ons hortend en stotend over zanderige wegen en kleine riviertjes door het IJslandse binnenland. Al snel maken we kennis met de gitzwarte maanlandschappen, de schrale vegetatie en de haast spookachtige uitgestrektheid van het landschap. Door de luidsprekers van de bus weerklinkt een CD die ons onderdompelt in de culturele en geologische geschiedenis van het land, onlosmakelijk met elkaar verbonden. Wie naar IJsland reist, maakt zich op voor een levensgrote geologieles. In de verte duikt de grootste vulkaan van het eiland op, de gevreesde Hekla. Sinds de kolonisatie omstreeks de achtste eeuw barstte de vulkaan zo'n achttien keer, uit met desastreuze gevolgen. "De vraag is niet of de vulkaan opnieuw zal uitbarsten," getuigt de reisgids, "maar wanneer..."

IJSLAND

d van vuur en ijs

EEN DAG, VIER SEIZOENEN

Wanneer we rond de middag de Fí berghut in Landmannalaugar bereiken, stopt de bus abrupt net voor we het kamp binnenrijden. De huttenwaardin stapt op en vraagt op strenge toon wie vandaag de tocht naar Þórsmörk, de eindhalte van de Laugavegur, plant aan te vatten. Met nog een handvol reizigers steken we onze handen in de lucht. Ze waarschuwt ons dat er een hevige sneeuwstorm op komst is en raadt ten stelligste af om de nacht buiten, laat staan in de bergen, door te brengen. "Er zijn nog bedden beschikbaar in de berghut.", voegt ze eraan toe.

Verschrikt halen we de lunch boven. Volgens de waardin wordt het menens deze nacht, maar de stralende zon en helderblauwe hemel maken het moeilijk te geloven dat er binnen enkele uren een sneeuwstorm losbarst.

"Laten we ons niet onnodig bang maken?", vragen we ons luidop af. We besluiten toch het zekere voor het onzekere te nemen en boeken een bed in de berghut, meteen een stevige hap uit ons budget.

Het is een drukte van jewelste in Landmannalaugar. Vlot bereikbaar vanuit Reykjavik is deze unieke plek een geliefkoosde bestemming voor dagjestoeristen. Maar we genieten van de extra tijd en maken nog een kleine tocht langs de blauwgekleurde piek Bláhnjúkur. Onderweg kruisen we een kampeerterrein dat bezaaid is met stenen muurtjes, een schaarse bescherming tegen de

meedogenloze wind. Alle tenten zijn intussen ook opgekraamd. Op onze terugtocht steekt de wind heftig op en dwarrelen de eerste sneeuwvlokken naar beneden. De waardin krijgt gelijk. Het is een veelgehoord cliché, maar in IJsland krijg je werkelijk de vier seizoenen op een dag. Na een zelfbereide vriesdroogmaaltijd in de warme houten hut, nemen we nog een duik in de warmwaterbron – héérlijk om de dag zo te besluiten.

BETOVERENDE LANDSCHAPPEN

De volgende ochtend zijn we vroeg uit bed. We hebben immers een stevige dag voor de boeg: van Landmannalaugar is het 12 kilometer bergopwaarts tot aan de Fí hut Hrafninnusker, en nadien is het opnieuw 12 kilometer overwegend neerwaarts naar de berghut in Álftavatn. We noteren – verplicht – onze namen op de safety checklist bij de waardin en starten de klim over een lavaveld langs enkele warmwaterbronnen.

Het blijft een intrigerend schouwspel: de roestbruine, pruttelende modder die de geur van rotte eieren verspreidt. Daarna gaan we verder bergop over de rug van de Brennisteinsalda. Jammer genoeg ligt het oranjegekleurde ryolietgesteente dat deze streek zo bekend maakt, deels bedekt onder een verse laag sneeuw. Geregeld zak ik, met mijn amper 160 centimeter lengte, kniediep weg in de sneeuw. We doorkruisen een prachtige hoogvlakte en bereiken rond de middag de eerste hut.

Zoals de meeste wandelaars zetten we onze tocht verder richting Álfavátn. Kampeerplekjes aan de hut zijn immers schaars. Het is laat in het zomerseizoen, waardoor het merendeel van de sneeuw op de vlakke is gesmolten. Het plateau is nu bezaaid met steile geulen – tien meter omlaag, tien meter omhoog, weer tien meter omlaag, enzovoort – die de oversteek behoorlijk pittig maken. Af en toe weet een sneeuwbrug toch stand te houden. We passeren een laatste warmwaterbron voor de steile afdaling begint. Het landschap transformeert zienderogen van een stenige oranje-, donkerrood- en okergekleurde massa naar een weelderig groene vallei. In de verte doemt de hut op, idyllisch gelegen aan een meer en omkaderd door zwart-groene piramidevormige pieken. Wanneer we de laatste kilometers overwonnen hebben zoeken we nog een goed plekje om onze tunneltent op te zetten. Na een deugdloze maaltijd vallen we als een blok in slaap.

RUST IN VREDE, CAMERA

De tweede wandeldag start goed: onze schoenen mogen meteen weer uit om twee ijskoude rivieren te doorkruisen. Mijn reispartner vloekt – hij heeft een bloedhekel aan het koude water – en zoekt tevergeefs een rijtje rotsblokken. Intussen trakteert het IJslandse weer ons op een eindeloze regenbui, aangeblazen door een stevige wind. Het pad loopt verder over een jeeppspoor en we bereiken de Fí hut Hvanngil. De hut ligt er druilerig bij en de vallei is gevuld met een dichte mist. Daarna gaat het pad verder over een voetbrug en volgt een doorsteek van de brede Bláfjallakvísl rivier. Het water staat behoorlijk hoog, dus deze keer bind ik niet alleen mijn schoenen, maar ook mijn broek rond mijn hals. Ik weet nog net mijn onderbroek uit het water te houden.

Het landschap transformeert van een weelderig groene vallei in een uitgestrekte, pikzwarte zandvlakte, met een enkele groene piek. De wind en de regen krijgen hier vrij spel, het is meer dan onze waterproofs aankunnen. Het koude water begint in straaltjes naar binnen te lopen. Ik trek mijn kap stevig dicht, maar het haalt weinig uit. De wind blaast zodanig hard dat mijn onderkleding helemaal tegen mijn lichaam aankleeft. We ondervinden aan den lijve dat deze tocht – bij mooi weer misschien een eenvoudige zondagse wandeling – bij slecht weer een mentale beproeving wordt. Daarbovenop blijkt de plastic hoes rond onze spiegelreflexcamera niet bestand tegen het gure weer. Het ding heeft zich gevuld met een plasje okerkleurig water en de camera geeft geen teken van leven meer...

Stilzwijgend zetten we onze tocht verder en kruisen de Inrri-Emstrua. De beloofde vergezichten op de nabij gelegen gletsjers zijn jammer genoeg verhuld in een zweem van mist en grijze wolken. Wanneer we de Fí hut Botnar/Emstrur bereiken, duurt het niet lang voor we beslissen om de nacht in de hut door te brengen. Een verkwikkende douche, een stevige maaltijd en een warme hut zijn net wat we nodig hebben om onze moraal weer op te krikken. Aan de lange houten tafel ontmoeten we de andere wandelaars waar we al twee dagen 'haasje over' mee spelen: een Amerikaanse college professor, een Britse advocate,...

***“WIE NAAR IJSLAND REIST,
MAAKT ZICH OP VOOR EEN
LEVENSGROTE GEOLOGIE-LES...”***

PLAN IN HET WATER

We starten de laatste dag van de Laugavegur met de oversteek van de krachtige gletsjerrivier Fremri-Emstruá. Na een geconcentreerde afdaling over losliggend steenpuin, brengen twee voetbruggen en wat metalen kettingen ons naar de overkant van de indrukwekkende canyon. Wanneer we de vallei uitklimmen, krijgen we zicht op de intimiderende Einhyrningur ofwel 'de eenhoorn', al vinden wij ze meer op een neushoorn lijken. Zonder camera probeer ik des te harder om deze onherbergzame omgeving in mijn geheugen te prenten. We dalen door een zanderige vallei wanneer de hemelsluizen opnieuw open gaan.

Na de oversteek van de Ljósá, zien we langzaam maar zeker bomen verschijnen in het landschap. Voor we Þórsmörk bereiken, kruisen we probleemloos de brede gletsjerrivier Þróngá. Eenmaal op de andere oever duiken we het befaamde berkenbos van Þórsmörk in. In het verder kale ÍJstand is dit berkenbos – hoewel 'bos' misschien wat overdreven is - een unieke groene oase. We volgen de pijlen richting Húsadalur, een van de twee campings in Þórsmörk. Wanneer de regen plots heviger wordt spurten we richting het eerste gebouw dat we tegenkomen. Het blijkt de keuken van de camping te zijn.

We gooien onze rugzakken neer en koken meteen een potje hete thee. In de Fí hut komen we te weten dat de weersvoorspellingen voor de komende dagen zo mogelijk nog slechter zijn. Twijfelend staren we door de vierkante ruitjes naar buiten en zien hoe het kampeerterrein verandert in een moeras. Hoeveel regen kan er in godsnaam vallen? Zonder camera en droge kleren besluiten we met spijt in het hart om de tocht vroegtijdig stop te zetten...

Een uur later nemen we de 4x4-bus terug richting Hella waar we onze huurauto – oef! -heelhuids terugvinden. Op de bus kruisen we onze kompanen uit de berghut; zij hebben de weg naar de bar duidelijk wél gevonden. Na een warme douche op de camping van Hella, blikken we terug op de tocht. Wat een prachtige opeenvolging van fascinerende landschappen, wat een gevecht met de elementen! Het plan om de Laugavegur uit te breiden met de Skogår trail valt dan wel in het water, maar we laten het niet aan ons hart komen. Die uitbreiding, daar komen we beslist nog voor terug! Intussen heb ik me ontfermd over de camera. Met een reishaardroger blaas ik het ding droog en... - eureka! - hij doet het weer!

***“WAT BIJ MOOI WEER EEN
EENVOUDIGE, ZONDAGSE
WANDELING IS, WORDT
BIJ SLECHT WEER EEN
MENTALE BEPROEVING, DAT
ONDERVINDEN WE AAN DEN
LIJVE...”***

REISPERIODE

Juni-September

BEREIKBAARHEID

Het begin- en eindpunt van de tocht is bereikbaar met verschillende busmaatschappijen vanuit Reykjavik. Kijk de uurregelingen vooraf zorgvuldig na!

ACCOMMODATIE

Berghutten van Ferðafélag Islands (vooraf reserveren) met kampeermogelijkheid. Elders op de route is kamperen verboden.

ROUTEKARAKTER

Eenvoudige, goed aangeduide route van 55 km verspreid over vier dagen. De eerste twee etappes kunnen probleemloos op één dag gelopen worden.

KAART

1:100 000 Ferðakort Þórsmörk / Landmannalaugar

DOCUMENTATIE

Er is heel wat documentatie beschikbaar over deze tocht. Wij maakten gebruik van het Engelstalige boek Walking and Trekking in Iceland: Exploring the Land of Ice and Fire, Paddy Dillon (Cicerone Press: 2012).

VARIATIE

Verschillende uitbreidingen mogelijk o.a. met het Hellismannaleið (naar het noorden) en Skogår trail (naar het zuiden).

TIP

Wie graag het gevoel heeft alleen op de wereld te zijn, kiest beter voor een andere tocht. De route heeft niet voor niets dezelfde naam als de drukste winkelstraat van Reykjavik... Desondanks blijft de tocht adembenemend mooi.

